

VAYIKRA: CLOSENESS AND PRESENCE

RASHI

(1) ויקרא אל משה. הקול הולך ומגיע לאזניו וכל ישראל שומעין (ת"כ פרק ביזט;תנחומא ויקרא א). יכול אף להפסקות היתה קריאה, תלמוד לומר "וידבר", לדבור היתה קריאה ולא להפסקות. ומה היו הפסקות משמשות, לתן רוח למשה להתבונן בין פרשה לפרשה ובין ענין לענין, קל וחומר להדיוט הלומד מן ההדיוט (ת"כ פרשתא א:ח-ט): דבר אחר, צא ואמר להן דברי והשיבני אם יקבלים, כמו שניאמר: "וישב משה את דברי העם וגומר" (שמות יט:ח;ת"כ שם יג): (2) אדם פי יקריב מכם. פשיקריב, בקרבנות נדבה דבר הענין: אדם. למה נאמר, מה אדם הראשון לא הקריב מן הגזל, שהכל היה שלו, אף אתם לא תקריבו מן הגזל (ויק"ר ביז): תקריבו מלמד ששנים מתנדבים עולה בשתפות (ת"כ פרק ג:א): קרבנכם. מלמד שהיא באה נדבת צבור, היא עולת קיץ המזבח, הבאה מן המותרות (שבועות יב א-ב): (3) אל פתח אהל מועד. מטפל בהבאתו עד העזרה (ת"כ שם יג). מהו אומר "יקריב יקריב", אפלו נתערבה עולת ראובן בעולת שמעון, יקריב כל אחת לשם מי שהוא. לפני ה' וסמך. אין סמיכה בבמה (ת"כ פרק ד:א): (4) ונרצה לו. על מה הוא מרצה לו, אם תאמר על פריטות ומיתות בית דין או מיתה בידי שמים או מלקות, הרי ענשן אמור, הא אינו מרצה אלא על עשה ועל לאו שנתק לעשה (שם ח): (5) ושחט והקריבו הפהנים. מקבלה ואילך מצות כהנה, למד על השחיטה

Torah (Leviticus 1:1-13)

1 ויקרא אל-משה וידבר ד אליו מאהל מועד לאמר: 2 דבר אל-בני ישראל ואמרת אליהם אדם פי-יקריב מכם קרבן לד' מן-הבהמה מן-הבקר ומן-הצאן תקריבו את-קרבנכם: 3 אם-עלה קרבנו מן-הבקר זכר תמים יקריבנו אל-פתחו אהל מועד יקריב אתו לרצונו לפני ד': 4 וסמך ידו על ראש העלה ונרצה לו לכפר עליו: 5 ושחט את-בן הבקר לפני ד' והקריבו בני אהרן הפהנים את-הדם וזרקו את-הדם על-המזבח סביב אשר-פתחו אהל מועד: 6 והפשיט את-העלה ונתנו אתה לנתנויה: 7 ונתנו בני אהרן הפהן אש על-המזבח וערכו עצים על-האש: 8 וערכו בני אהרן הפהנים את הנתנוים את-הראש ואת-הפדר על-העצים אשר על-האש אשר על-המזבח: 9 וקרבו וכרעו ירונן בפנים והקטיר הפהן את-הכל המזבחה עלה אשה ריח-ניחוח לד': 10 ואם מן-הצאן קרבנו מן-הפשאים או מן-העצים לעלה זכר תמים יקריבנו: 11 ושחט אתו על ירך המזבח צפנה לפני ד' וזרקו בני אהרן הפהנים את-דמו על-המזבח סביב: 12 ונתנו אתו לנתנויו ואת-ראשו ואת-פדרו וערף הפהן אתם על-העצים אשר על-האש אשר על-המזבח: 13 והקריב והכרעים ירונן בפנים והקריב הפהן את-הכל והקטיר המזבחה עלה הוא אשה ריח ניחוח לד':

וְנִעְשָׂה רְצוֹנִי (שם ט): (10) וְאִם מִן הַצֹּאן.
וּ מוֹסִיף עַל עֲגִינֵי רֵאשׁוֹן. וְלִמָּה הַפֶּסֶק,
לִתֵּן רוּחַ לְמֹשֶׁה לְהִתְבַּוֵּן בֵּין פְּרֹשֶׁה
לְפְרֹשֶׁה (ת"כ פרשתא ה:א): (יא) עַל יַרְדֵּי
הַמִּזְבֵּחַ. עַל צַד הַמִּזְבֵּחַ: צִפְנָה לְפָנֵי ה'.
וְאִין צִפּוֹן בְּבָמָה (ת"כ פרק ד:א;זבחים
קיא ע"ב):

שְׂכֵשְׂרָה בָזָר (ת"כ פרשתא ד:ב;זבחים לב
ע"א): (7) וְנָתַנוּ אֵשׁ. אֶף עַל פִּי שְׂהֵאֵשׁ
יִרְדֹּת מִן הַשָּׁמַיִם, מִצָּוָה לְהָבִיא מִן
הַהַדְיוּט (ת"כ שם י): (9) עֲלָה. לְשֵׁם עוֹלָה
יִקְטִירְנוּ: אִשָּׁה. כְּשִׁישְׁחָטְנוּ, יִהְיֶה שׁוֹחֲטוֹ
לְשֵׁם הָאֵשׁ. וְכָל אִשָּׁה לְשׁוֹן אֵשׁ, פּוֹיָאָרָא
בְּלַע"ז: נִיחוּחַ. נַחַת רוּחַ לְפָנֵי, שְׂאֲמֵרְתֵי

רשב"ם: ויקרא אל משה- לפי שכתוב למעלה בסוף הספר ולא יכול משה לבא אל אהל מועד וגו' (שמות מ:לה) לכן קראהו הקב"ה מתוך אוהל מועד.

רמב"ן: ורבותינו אמרו כי לכל הדברות ולכל האמירות ולכל הציוויים קדמה קריאה. כלומר שיאמר אליו "משה משה" ויאמר "הינני" וזה דרך חיבה וזרוז למשה, והנה על דעתם להזכיר זה בכאן בעבור שהוא תחילת הדיבור אשר היה אליו מאהל מועד ללמד על כולם, כי כן יהיה משפטו לכל הימים בכל התורה.

Leviticus 1.1-13

1. And the Lord called to Moses, and spoke to him out of the Tent of Meeting, saying,
2. Speak to the people of Israel, and say to them, If any man of you brings an offering to the Lord, you shall bring your offering of the cattle, of the herd, and of the flock.
3. If his offering is a burnt sacrifice of the herd, let him offer a male without blemish; he shall offer it of his own voluntary will at the door of the Tent of Meeting before the Lord. 4. And he shall put his hand upon the head of the burnt offering; and it shall be accepted for him to make atonement for him. 5. And he shall kill the bull before the Lord; and the priests, the sons of Aaron, shall bring the blood, and sprinkle the blood around upon the altar that is by the door of the Tent of Meeting. 6. And he shall flay the burnt offering, and cut it into his pieces. 7. And the sons of Aaron the priest shall put fire upon the altar, and lay the wood in order upon the fire; 8. And the priests, the sons of Aaron, shall lay the parts, the head, and the fat, in order upon the wood that is on the fire which is upon the altar; 9. But its entrails and its legs shall he wash in water; and the priest shall burn all on the altar, to be a burnt sacrifice, an offering made by fire, of a sweet savor to the Lord. 10. And if his offering is of the flocks, namely, of the sheep, or of the goats, for a burnt sacrifice; he shall bring a male without blemish. 11. And he shall kill it on the northern side of the altar before the Lord; and the priests, the sons of Aaron, shall sprinkle his blood around upon the altar. 12. And he shall cut it in pieces, with its head and its fat; and the priest shall lay them in order on the wood that is on the fire which is upon the altar; 13. But he shall wash the entrails and the legs with water; and the priest shall bring it all, and burn it upon the altar; it is a burnt sacrifice, an offering made by fire, of a sweet savor to the Lord.